

HODINNA PRÁVDY

James
Patterson

Copyright © 2015 by James Patterson
Translation © Ondřej Duha, 2018
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu CROSS JUSTICE
přeložil Ondřej Duha
Redakční úprava Lukáš Foldyna
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokán, 2018
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7543-958-1

Prolog

Cítím se hezká...

Jedna

Coco opustila tělo ponořené ve vaně a vstoupila do velké šatny oblečená jen do hedvábných kalhotek a černých rukavic po loket. Zkušeným zrakem přejela po neformálním oblečení. Samé drahé značky, to jistě, ale nic, po čem Coco toužila.

Róby od slavných návrhářů. Luxusní večerní toalety. Dramatičnost a svůdnost elegantních modelů Coco přitahovaly, jako magnet přitahuje železo. Oči znalkyně a zručné prsty v rukavicích prozkoumávaly šaty bez ramínek od Christiana Diora v barvě myší šedi a pak bílou róbu od Gucciho s hlubokým výstřihem na zádech.

Design připadal Coco geniální, ale provedení nebylo dost precizní, tak dokonalé, jaké by se dalo očekávat u šatů, které mají na cenovce napsáno tisíc dolarů a víc. Krejčovské řemeslo v poslední době upadá i při výrobě těch nejluxusnějších kousků, staré umění bylo zapomenuto. Škoda. Ostuda. Skandál, jak by řekla její dávno zesnulá matka.

Přesto oboje šaty skončily ve vaku na oblečení pro pozdější použití.

Coco odsunula stranou několik dalších kousků a hledala šaty, které by vynikaly mezi ostatními, takové, které vyvolají hluboké emoce, které vás donutí říct: „Ach ano. Tohle je můj sen. Moje fantazie. Tohle budu dnes večer já.“

Její hledání ukončily koktejly od Elie Saab. Velikost šest. Dokonalé. Tmavě indigové, hedvábné, bez rukávů, s hlubokým výstřihem a kosočtvercovým prostřihem vzadu, úžasné retro – přelom padesátých a šedesátých let, jako ze šatníku pro seriál *Šilenci z Manhattanu*.

Zavolejte panu Draperovi; možná teď budete slintat.

Coco se zahihňala, ale na těch šatech nebylo nic k smíchu. Byl to legendární model, takový, který by dokázal umlčet veškerou konverzaci v tříhvězdičkové michelinské restauraci nebo plesový sál plný bohatých, mocných a oslavovaných, ten vzácný druh šatů, jež jako by měly své vlastní gravitační pole a dokázaly vyvolat chtíč všech mužů a závist všech žen na vzdálenost sta metrů.

Coco je sundala z ramínka, došla k vysokému zrcadlu na konci šatny a zastavila se, aby chvilku obdivovala sama sebe. Vysoká, štíhlá, s obličejem jako stvořeným na titulní stranu lifestylevého magazínu a držením těla tanečnice, oválnýma kaštanovýma očima a bezchybnou pletí. K tomu sotva náznak ňader a útlé chlapecké boky, a kdyby svět nebyl tak krutý, bylo by tohle svůdné stvoření hitem přehlídkových mol od Paříže po Milán.

Coco chvilku frustrovaně zírala na jedinou věc, která jí stála v cestě k vysněnému životu supermodelky. Navzdory pásce nalepené pod černými kalhotkami nebylo pochyb, že Coco je muž.

Dvě

Opatrně, aby si nerozmazal make-up, si Coco přetáhl šaty od Elie Saab přes hladkou plešatou hlavu a ženská ramena a modlil se, aby splývavá látka zakryla důkaz o jeho mužství.

Jeho modlitby byly vyslyšeny. Když Coco uhladil hladké hedvábí tak, aby přiléhalo k bokům a horním částem stehen, i s holou hlavou by v něm každý viděl okouzující ženu.

Coco našel černé punčochy a opatrně, smyslně si je natáhl. Pak pokračoval k policím s botami vedle zrcadel. Zastavil se a napočítal dvě stě párů.

Co byla Lisa zač, reinkarnace Imeldy Marcosové?

Zasmál se a vybral si černé boty s jehlovými podpatky od Sergia Rossiho. Byly mu trochu těsné, ale pro módu musí dívka něco vytrpět.

Když si zapnul gladiátorské sandály a získal rovnováhu, vyšel Coco ze šatny a vstoupil do obrovské hlavní ložnice. Nevšímal si honosné výzdoby a šel přímo k velké šperkovnici na kosmetickém stole.

Poté co zamítl několik šperků, našel náušnice s tahitskými perlami a s nimi ladící náhrdelník od Cartiera, který šaty vhodně doplnil, ale nezastínil. Jak říkala jeho matka: *Je třeba soustředit se na to hlavní a podle toho vybrat doplňky.*

Navlékl si perly a zvedl nákupní tašku Fendi, kterou už dříve položil na kosmetický stolek. Odhrnul stranou jemný balící papír, ignoroval složenou košili s krátkými rukávy, džíny a mokasíny a vytáhl oválnou krabici.

Coco sundal víko a odhalil paruku. Byla více než padesát let stará, ale on ji udržoval v dokonalém stavu. Vlasy byly husté, pravé a nebarvené, blond s popelavě šedým odstínem. Každý pramen si zachoval svůj přirozený lesk, lehkost a texturu.

Posadil se ke kosmetickému stolku, sáhl znovu do tašky a vyndal krátký pruh kobercové pásky. Nůžkami ze stolku ho rozstříhal na čtyři kusy, každý asi půl druhého centimetru dlouhý. Zuby si stáhl jednu rukavici.

Sloupl z každého kousku pásky ochranný papír a hodil ho do tašky Fendi. Pak si je nalepil na vyholenou hlavu, jeden na vrchol temene, další dopředu osm centimetrů od jeho středu a po jednom nad každé ucho.

Když si opět navlékl rukavici, vyndal Coco paruku z krabice, podíval se do zrcadla a nasadil si ji na hlavu a přilepil ve správné poloze na pásky. Spokojeně vydechl.

V Cocových očích vypadala paruka úplně stejně dramaticky, jako když ji před několika desetiletími viděl poprvé. Vyrobil ji pařížský mistr vlásenkář, který vlasy rozdělil upro-

střed, vzadu je zvedl a pak upravil délku tak, aby byly přední kadeře na obou stranách nejdelší. Vlasy rámovaly Cocův obličej do tvaru kapky, která končila těsně pod čelistí a kousek nad perlovým náhrdelníkem.

Nadšený svým vzhledem si Coco upravil rtěnku a svůdně se usmál na ženu, která na něho hleděla ze zrcadla.

„Dnes večer jsme úchvatné, má drahá,“ řekl potěšeně. „Umělecké dílo.“

Coco zamrkal na svůj odraz, vstal od kosmetického stolku a začal si propěvovat: „Cítím se hezká, ach, tak hezká. Cítím se hezká a vtipná a...“

Zatímco si zpíval, pohlédl jeho zkušený zrak znovu do šperkovnice a vyndal několik slibných kousků s velkými smaragdy. Uložil je do tašky Fendi a vrátil se do šatny. Pak odsunul stojan s naškrobenými pánskými košilemi a odhalil trezor s digitálním zámekem.

Coco z paměti vyfukal kód, otevřel trezor a ke své spokojenosti našel deset silných balíčků padesátidolarovek. Uložil je všechny do tašky Fendi, zavřel trezor, pak tašku nacpal na dno vaku na oblečení, zapnul ho a hodil si ho přes rameno.

Cestou ze šatny zvedl Coco svazek klíčů. Zahlédl černo-zlatou geometrickou kabelku Badgley Mischka Alba a vzal ji z poličky. *Takové štěstí!*

Ve dveřích ložnice zaváhal, vrátil se do koupelny o rozloze menšího domu a zavolał: „Liso, drahá, obávám se, že je čas jít.“

Coco naklonil hlavu k levému ramenu a se zájmem a smutkem pohlédl na brunetu ve vaně. Lisiny modré tyrkysové oči byly vypoulené a kolagenem napíchané rty doširoka roztažené, jako by je rozevřela elektřina, když rádio Bose zapojené do zásuvky dopadlo do vody ve vaně. Úžasné, že i v současnosti – přes všechny ty komplikované technologie, pojistky a tak podobně – dokáže elektřina ze sítě a voda ve vaně stále vytvořit náboj dost silný, aby zastavil srdce.

„Musím říct, kamarádko, že jsi měla mnohem lepší vkus, než na jaký jsem tě odhadovala,“ řekl Coco mrtvole. „Po krátké prohlídce tvého šatníku jsem viděla, že jsi měla peníze a uměla jsi je docela rozumně utrácet. A smím být upřímná? Jsi krásná dokonce i ve smrti. Bravo, má drahá. Bravo.“

Poslal jí polibek, otočil se a odešel z místnosti.

Coco cílevědomě procházel sídlem a sestoupil po točitém schodišti do haly. Byl podvečer, skoro soumrak, a měkké světlo zapadajícího floridského slunce pronikalo okny dovnitř a ozařovalo olejomalbu na protější zdi.

Coco si pomyslel, že malíř zachytil Lisu v celé její kráse, na vrcholu její ženské síly, elegance a zralosti. To už nikdo nemohl změnit. Nikdy. Od tohoto dne bude Lisa tou ženou na obrazu, ne tím tělem bez života nahoře.

Vyšel ven předními dveřmi a na kruhovou příjezdovou cestu. Byl konec června a ve vnitrozemí panovalo nesnesitelné vedro. Ale tady, tak blízko oceánu, foukal mírný vítr, takže byl vzduch celkem příjemný.

Coco prošel po příjezdové cestě kolem Lisiných dokonale udržovaných záhonů, hýřících tropickými barvami a vonících kvetoucími orchidejemi. V korunách palem skřehotali divocí papoušci, když stiskl tlačítko na bráně a ta se otevřela.

Ušel blok podél úhledně posekaných trávníků a hezkých domů a při tom si vychutnával klapání jehlových podpatků a dotek hedvábných šatů otírajících se o stehna v punčochách.

O kus dál parkoval vzácný starý sporťák, tmavozelený Aston Martin DB5 kabriolet. Vůz už zažil lepší časy a potřeboval opravu, ale Coco to auto stále miloval láskou, jakou zakřiknuté dítě projevuje milované dece, dokud se prostě nerozpadne.

Nastoupil, položil vak na oblečení na sedadlo spolujezdce a zasunul klíček do zapalování dvoumístného vozu. Motor se se zařváním probudil k životu. Stáhl střechu, zařadil rychlost a vjel do řídkého večerního provozu.

Dnes večer jsem krásná, pomyslel si Coco. A tohle je překrásný večer v mém ráji, v Palm Beach. Předě mnou leží milostný románěk a příležitost. Už cítím, jak přicházejí.

Jak mi vždycky říkala maminka, když má dívka v životě na své straně módu, lásku a trochu příležitosti, na ničem jiném nezáleží.

Část první

STARKSVILLE

Kapitola 1

Když jsem uviděl ukazatel hlásající, že jsme patnáct kilometrů od Starksville v Severní Karolíně, začal jsem mělce dýchat, zrychlil se mi tep a zmocnil se mě iracionálně temný a skličující pocit.

Moje žena Bree seděla na sedadle spolujezdce našeho Fordu Explorer a musela si toho všimnout. „Jsi v pořádku, Alexi?“ zeptala se.

Pokusil jsem se ten pocit zahnat a řekl jsem: „Velký romanopisec ze Severní Karolíny Thomas Wolfe napsal, že domů se nelze vrátit. Právě přemýšlím, jestli je to pravda.“

„Proč se nemůžeme vrátit domů, tati?“ zeptal se ze zadního sedadla můj syn Ali, kterému táhlo na sedm.

„Je to jenom slovní obrat,“ řekl jsem. „Když vyrosteš na maloměstě a pak odejdeš do velkého města, nevypadá to po návratu stejně. To je všechno.“

„Aha,“ řekl Ali a vrátil se ke hře, kterou hrál na svém iPadu.

Moje patnáctiletá dcera Jannie, která se po většinu cesty z Washingtonu mračila, řekla: „Ty ses tam nikdy nevrátil, tati? Ani jednou?“

„Ne,“ odpověděl jsem a pohlédl do zpětného zrcátka. „Celých... jak dlouho, Nano?“

„Pětatřicet let,“ řekla moje drobná, více než devadesátiletá babička Regina Crossová. Seděla na zadním sedadle mezi dětmi a snažila se dívat ven. „Byli jsme se vzdálenými příbuznými ve spojení, ale nějak se nám nikdy nepodařilo se sem vypravit.“

„Až do teď,“ řekla Bree a já na sobě ucítil její pohled.

Moje žena a já jsme detektivové washingtonské metropolitní policie a já viděl, že mě zkoumá profil.

Opravdu jsem se nechtěl znovu pouštět do „debaty“, kterou jsme v posledních dnech vedli několikrát, a řekl jsem pevně: „Kapitán nám nařídil, abychom si vzali volno a někam odjeli a krev je hustší než voda.“

„Mohli jsme jet na pláž,“ povzdechla si Bree. „Třeba zase na Jamajku.“

„Jamajka se mi líbí,“ řekl Ali.

„Místo toho jedeme do hor,“ řekl jsem.

„Jak dlouho tam budeme muset být?“ zasténala Jannie.

„Tak dlouho, jak bude trvat proces s mým bratrancem,“ odpověděl jsem.

„To by mohl být třeba měsíc!“ zasténala.

„To asi ne,“ řekl jsem. „Ale vyloučit to nemůžu.“

„Bože, tati, jak se mám udržet ve formě na podzimní sezónu?“

Moje dcera, nadaná běžkyně, začala být poté, co na začátku léta vyhrála velké závody, posedlá tréninkem.

„Budeš trénovat dvakrát týdně kousek od Raleighu s týmem schváleným Asociací amerických univerzit,“ řekl jsem. „Jezdí na stadion tamní střední školy trénovat ve větší nadmořské výšce. Tvůj trenér dokonce řekl, že ti to prospěje, takže prosím, už dost o tvém tréninku. Je to vyřešené.“

„V jaký nadzemský výšce je Starksville?“ zeptal se Ali.

„Nadmořské,“ opravila ho Nana, bývalá učitelka angličtiny a zástupkyně ředitele střední školy. „Je to výška měřená od hladiny moře.“

„Budeme asi šest set metrů nad mořem,“ řekl jsem a pak ukázal před sebe k nezřetelným obrysům hor. „O něco výš, za těmi hřebeny.“

Jannie chvíli mlčela a pak se zeptala: „Je Stefan nevinný?“

Zamyslel jsem se nad vznesenými obviněními. Stefan Tate byl učitel tělocviku obviněný z mučení a zavraždění třináctiletého chlapce jménem Rashawn Turnbull. Byl také syn sestry mé zesnulé matky a –

„Tati?“ ozval se Ali. „Je nevinný?“

„Scootchie si to myslí,“ odpověděl jsem.

„Mám ji ráda,“ řekla Jannie.

„To já taky,“ řekl jsem a pohlédl na Bree. „Takže když zavolá, přijedu.“

Naomi „Scootchie“ Crossová je dcera mého zesnulého bratra Aarona. Před lety, když chodila na práva na Dukeově univerzitě, ji unesl vrah a sadista, který si říkal Casanova. Měl jsem to štěstí, že se mi ji podařilo najít a zachránit, a tvrdá zkouška mezi námi vytvořila vazbu, která přetrvala dodnes.

Minuli jsme pole porostlé kukuřicí na pravé straně a borový les nalevo.

Zabraný do vzpomínek jsem to místo poznal a sevřel se mi žaludek, protože jsem věděl, že na konci toho pole bude cedule vítající mě zpátky ve městě, které mi vyrvalo srdce z těla, ve městě, kde jsem strávil část života, na kterou jsem se snažil zapomenout.

Kapitola 2

Ceduli, která označovala hranice mého problematického dětství, jsem si pamatoval jako dřevěnou, vybledlou a zarostlou kudzu. Teď však ta cedule byla z plechu, měla vytlačený nápis a byla celkem nová a prosta popínavých rostlin.

VÍTEJTE VE STARKSVILLE,
SEVERNÍ KAROLÍNA
21 010 OBYVATEL

Za cedulí jsme minuli dvě dávno opuštěné továrny postavené z cihel. Byly obehnané drátěným plotem, na kterém visely varovné cedule oznamující brzkou demolici, neměly okna

a rozpadaly se. Z hlubin paměti se mi vynořila informace, že v první továrně se vyráběly boty a ve druhé povlečení. Věděl jsem to proto, že když jsem byl malý, pracovala moje matka v té na povlečení, než podlehla cigaretám, chlastu, drogám a nakonec rakovině plic.

Pohlédl jsem do zpětného zrcátka a ze sevřeného obličejů své babičky jsem vyčetl, že ji také pronásledují vzpomínky na moji matku, její snachu, a nejspíš i na jejího syna, mého zesnulého otce. Projeli jsme kolem ošuntělého nákupního centra, které jsem si nepamatoval, a pak jsme minuli prázdnou samoobsluhu Piggly Wiggly, kterou jsem si matně vybavoval.

„Kdykoliv mi máma dala niklák, šel jsem sem a koupil si čokoládovou tyčku nebo Mr. Pibb,“ řekl jsem a ukázal na obchod.

„Niklák?“ podivil se Ali. „Jak sis mohl koupit tyčinku za niklák?“

„Za mých časů to bylo penny, mladíku,“ řekla Nana.

„Co je Mr. Pibb?“ zeptala se Bree, která vyrostla v Chicagu.

„Limonáda,“ odpověděl jsem. „Myslím, že švestková šťáva s bublinkami.“

„To je nechutný,“ ušklíbala se Jannie.

„Ne, vlastně to bylo dobré,“ řekl jsem. „Trochu jako Dr Pepper. Máma ji měla ráda. A táta taky. Pamatuješ, Nano?“

„Jak bych mohla zapomenout?“ povzdechla si babička.

„Všimli jste si, že se o nich nikdy nezmiňujete jménem?“ řekla Bree.

„Christina a Jason,“ řekla Nana tiše. Znovu jsem se podíval do zpětného zrcátka a uviděl, jak náhle posmutněla.

„Jaký byli?“ otázal se Ali, aniž odtrhl zrak od iPadu.

Poprvé za několik desítek let jsem pocítil žal a smutek nad ztrátou matky a otce. Neřekl jsem ani slovo.

Promluvila však babička: „Oba byli krásné, nešťastné duše, Ali.“

„Jede vlak, Alexi,“ upozornila mě Bree.

Odtrhl jsem zrak od zpětného zrcátka a uviděl blikající světla a klesající závory. Zastavili jsme za dvěma osobními auty a jednou skříňovou dodávkou a sledovali, jak kolem pomalu rachotí nákladní vagony.

Vybavil jsem si sám sebe (v osmi? devíti?), jak běžím podle těch kolejí až tam, kde vedly skrz les kousek od našeho domu. Byla deštivá noc a já byl z nějakého důvodu moc vyděšený. *Proč?*

„Koukněte se na ty chlapy na vlaku!“ zvolal Ali a vytrhl mě z myšlenek.

Na jednom nákladním vagonu stáli dva lidi, jeden černoch a jeden běloch, oba kolem dvaceti. Když se přiblížili k přejezdu, posadili se a spustili nohy z předku kontejnerového vagonu, jako by se chystali na dlouhou cestu.

„Muže, kteří takhle jezdili na vlcích, jsme nazývali ho-boes,“ řekla Nana.

„Na tuláky jsou až moc dobře oblečení,“ podotkla Bree.

Jak projížděl vagon se dvěma mladíky kolem, uviděl jsem, o čem Bree mluví. Měli baseballové čepice otočené kšilty dozadu, sluneční brýle, sluchátka, pytlovitě šortky, černá trička a lesklé kotníčkové tenisky. Zdálo se, že poznali někoho v autě před námi a oba zamávali se třemi vztyčenými prsty. Z okénka auta se vysunula ruka a pozdrav opětovala.

Pak byli pryč a nedlouho po nich nás minul i poslední, služební vagon vlaku na cestě na sever. Závory se zvedly. Světla přestala blikat. Přejeli jsme koleje. Ta dvě auta odbočovala doprava a já musel zpomalit, abych nechal dodávku zahrnout doleva u ukazatele ohlašující HNOJIVA CAINE.

„Fuj,“ řekl Ali. „Co to tak smrdí?“

Ucítil jsem to také a řekl: „Močovina.“

„Myslíš jako čůrání?“ zeptala se Jannie znechuceně.

„Zvířecí moč,“ řekl jsem. „A nejspíš i zvířecí stolice.“

„Proboha, co tady děláme?“ zasténala.

„Kde budeme bydlet?“ chtěl vědět Ali.

„Naomi nám zamluvila pokoje,“ řekla Bree. „Jenom se modlím, aby měly klimatizaci. Musí být přes třicet stupňů, a jestli budeme po větru od toho smradu...“

„Je dvacet sedm,“ řekl jsem, když jsem se podíval na palubní desku. „Už jsme o něco výš.“

Řídil jsem po paměti, nepamatoval jsem si jména ulic, ale nějak jsem znal cestu do centra Starksville, jako bych tam byl naposled před třemi dny a ne třemi a půl desetiletími.

Městské centrum vyrostlo na začátku devatenáctého století okolo obdélníkového náměstí, na kterém dnes stojí socha plukovníka Francise Starka, místního konfederačního hrdiny a syna zakladatele, podle něhož se město jmenuje. Starksville mohlo být dodnes malebné sídlo. Mnoho domů bylo starších, některé z doby před občanskou válkou, jiné s cihlovými průčelími jako ty továrny na periferii.

Město však zasáhla ekonomická krize. Na každý obchod, který byl ten čtvrtek otevřený – oděvy, knihupectví, obchod se zbraněmi a dva s alkoholem – připadaly dva prázdné, se zabělenými výlohami. Všude visely nápisy *Na prodej*.

„Pamatuju si doby, kdy Starksville nebylo špatné místo k životu, navzdory zákonům Jima Crowa,“ posteskla si Nana.

„Co jsou Crowovy zákony?“ zeptal se Ali a nakrčil nos.

„Byly to zákony proti lidem jako my,“ poučila ho a pak ukázala kostnatým prstem na zavřenou lékárnu se sodovkovou fontánou zvanou Lords. „Pamatuju si, že zrovna tamhle byl nápis ‚Barevným vstup zakázán‘.“

„Ty nápisy sundal doktor King?“ otázal se můj syn.

„Rozhodně se o to zasloužil,“ řekl jsem. „Ale pokud vím, do Starksville nikdy –“

Vtom Jannie vykřikla: „Hele, támhle je Scootchie!“

Kapitola 3

Moje neteř stála na chodníku před budovou okresního soudu a hádala se s rozrušeně vypadajícím černochem v dobře střiženém šedém obleku. Naomi na sobě měla modrou sukni a sako, tiskla si k hrudi hnědý šanon a rezolutně vrtěla hlavou.

Zaparkoval jsem a řekl: „Vypadá zaneprázdněně. Co kdybyste počkali tady? Zjistím, kudy se jede k našemu hotelu.“

Vystoupil jsem do krásného letního dne, aspoň podle washingtonských měřítek. Vlhkost byla překvapivě nízká a vítr přinášel zvuk hlasu mé neteře.

„Matte, hodláš napadnout každý můj podnět?“ ptala se.

„Samozřejmě že ano,“ řekl. „Je to moje práce, nepamatuješ?“

„Tvoje práce je najít pravdu,“ odsekla.

„Myslím, že pravdu všichni známe,“ opáčil a pak se ohlédl přes rameno na mě.

„Naomi?“ zavolal jsem.

Otočila se, uviděla mě a náhle z ní spadlo napětí. „Alexi!“

S úsměvem přiběhla ke mně, objala mě a tiše řekla: „Díky bohu, že jsi tady. Tohle město mě přivádí k šílenství.“

„Přijel jsem, jakmile to šlo,“ řekl jsem. „Kde je Stefan?“

„Pořád ve vězení,“ odpověděla. „Soudce odmítá stanovit jakoukoliv kauci.“

Matt si nás – nebo spíš mě – pozorně prohlížel.

„Tvůj přítel je okresní prokurátor?“ zeptal jsem se tiše.

„Představím vás,“ řekla. „Zarachotím mu řetězem.“

„Jen rachot,“ řekl jsem.

Naomi mě dovedla k němu a řekla: „Zástupce okresního prokurátora Matthew Brady, tohle je můj strýc a Stefanův bratranec doktor Alex Cross, v minulosti pracoval v Behavio-

rální jednotce FBI a v současnosti působí jako zvláštní vyšetřovatel washingtonské metropolitní policie.“

Jestli to na Bradyho udělalo dojem, nedal to najevo a bez zájmu mi potřásl rukou. „A proč jste vlastně tady?“

„Moje rodina a já máme za sebou těžké období, tak jsme si vzali volno, abychom navštívili příbuzné a poskytli mému bratranci trochu morální podpory,“ řekl jsem.

„No,“ odfrkl si a pohlédl na Naomi, „jestli chceš poskytnout panu Tateovi morální podporu, myslím, že bys měla uvažovat o doznání a dohodě.“

Naomi se usmála. „Tenhle nápad si můžeš strčit tam, kam slunce nesvítí.“

Brady se příjemně usmál a natáhl ruce dlaněmi nahoru. „Jak chceš, ale já to vidím tak, že jestli se tvůj klient dozná, stráví život za mřížemi. Jestliže ale dojde k procesu, dostane s největší pravděpodobností trest smrti.“

„Měj se,“ řekla mile a zavěsila se do mě. „Musíme jít.“

„Rád jsem vás poznal,“ řekl jsem.

„Nápodobně, doktore Crossi,“ odpověděl a odešel.

„Trochu studený čumák,“ poznamenal jsem, když jsme byli z doslechu a mířili zpátky k mému autu.

„Takhle se chová od promoce na právech,“ řekla.

„Takže se znáte delší dobu?“

„Byli jsme jenom spolužáci,“ vysvětlila Naomi a pak nadšeně vyjekla, když Jannie otevřela dveře exploreru a vystoupila.

Za pár okamžiků byli všichni venku na chodníku a objímali Naomi, která nedokázala pochopit, jak mohla Jannie tak vyrůst a zesílit, a oči se jí zalily slzami, když ji políbila moje babička.

„Ty vůbec nestárneš, Nano,“ zvolala Naomi užasle. „Máš snad někde na půdě schovaný obraz, který stárne místo tebe?“

„Obraz Reginy Crossové,“ uchechtla se Nana.

„Tak ráda vás všechny vidím!“ zvolala Naomi a pak trochu posmutněla. „Jenom si přeju, aby to bylo za jiných okolností.“

Moje žena řekla: „Přijdeme na to, co se skutečně stalo, dosáhne Stefanova propuštění a užijeme si hezkou dovolenou.“

Naomi posmutněla ještě víc. „To se snáz řekne, než udělá, Bree. Ale vím, že na vás čekají tety. Co kdybyste jeli za mnou?“

„Můžu jet s tebou, Scootchie?“ zeptala se Jannie.

„Jasně že můžeš,“ přikývla Naomi a ukázala přes ulici. „Můj je támhleten červený chevrolet.“

Vyjeli jsme z centra a pokračovali obytnými čtvrtěmi, které byly plné ostrých kontrastů. Domy byly buď zchátralé, nebo čerstvě natřené. Auta byla buď zbrusu nová, nebo na pokraji rozpadu. A lidé, které jsme viděli, byli oblečení buď ošuntělé, nebo podle nejnovější městské módy.

Vjeli jsme na starý most klenoucí se nad Stark River Gorge. Žulové stěny strže byly šest pater vysoké a mezi nimi se tísnila řeka, která se zpěněná hnala přes obrovské balvany. Dole v divoké vodě spatřil Ali kajakaře.

„Můžu to taky zkusit?“ vykřikl.

„Ani ve snu,“ odvětila Nana pevně.

„Proč ne?“

„Protože ta strž je místo smrti,“ vysvětlila. „Jsou tam všemožné neviditelné proudy a pod hladinou skalní plotny a klády. Polapí tě a už se nedostaneš ven. Když jsem tady vyrůstala, umřelo tam nejméně pět kluků, včetně mého mladšího bratra. Jejich těla se nikdy nenašla.“

„Fakt?“ podivil se Ali.

„Fakt,“ potvrdila Nana.

Naomi pokračovala přes most. Překodrcali jsme koleje a vjeli do Birney, velmi zchátralé městské čtvrti. Velká většina bungalovů u silnice zoufale potřebovala láskyplnou péči. Děti si hrály v červeném jílu na předzahrádkách. Vyli na nás psi. Po silnici pobíhaly slepice a kozy. A dospělí sedící na předních schodištích nás podezíravě sledovali, jako by znali všechny, kdo do té nejdrsnější části Starksville přijíždějí, a věděli, že jsme cizinci.

Tísňivý pocit, který se mě zmocnil při pohledu na ceduli vítající ve městě, se vrátil. Začal být skoro nesnesitelný, když Naomi odbočila do Loupe Street, slepé ulice plné prasklin